

Iustina Elena Bălan

**Ecouri stinse
de gânduri aprinse**

LETRAS
Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂLAN, IUSTINA ELENA

Ecouri stinse de gânduri aprinse / Iustina Elena Bălan. - Snagov
: Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-64-5
821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2019, Iustina Elena Bălan. Această carte
este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: 123RF.com

Design copertă: Letras

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe

mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

Cuprins

Cuprins.....	3
Tu, omule, ești piatră	5
Să nu spui lumii a ta durere	6
Mărturisesc.....	8
Mamă	10
Minciuna dragostei	12
Sub trupul tău gol.....	14
Iubesc un nume de floare.....	18
Te iubesc	19
Eu te am cel mai mult	20
Chip de sticlă	22
Rândul tău	24
Blestem	26
Trandafiri albi	30
Actor fără talent	32
Rămășițele din noi	33
Monotonie	35

Fericire efemeră	37
Mă doare, dar nu mai strig	39
Luna.....	41
Tu, cel ce te-ai născut dintr-un copil plângând..	43
Închisoarea îngerilor	45
Psihopata din oglindă.....	49
Trecutul prinde glas și se aude în ecouri.....	52
Pașii evadării	54

Tu, omule, ești piatră

Tu, omule, ești piatră,

Nu știi să iubești!

În lumea asta moartă,

Tu știi doar să rănești!

Tu, omule, miroși a cărămidă!

Ai inima de piatră

Și sufletul din sticlă.

Om fără demnitate

Și fără caracter,

Calci pe sufletele toate,

Și-ți bați joc de cer...

Îți bați joc de lună

Și-ți bați joc de soare,

Rupi și spulberi vise,

Nu-ți dai seama, oare?

Să nu spui lumii a ta durere

Să nu spui lumii a ta durere
Cascadă-izvor de patimi grele...
În lumea asta plină de dor...
Cu toții sunt veștejiți de putere,
La rând suflete bune stau și mor.
Să nu spui lumii a ta durere,
Te vor vorbi și te vor blama.
Mai bine suferi în tăcere,
Decât să îți faci rău cu mâna ta.
De ai să ceri o îmbrățișare
Sau poate-o vorbă bună să auzi,
Te vor privi cu nepăsare,
Vor râde cu toții pe ascuns.

De ai să strigi cândva după-ajutor,

Vor râde toți de strigătul tău.
Te vor privi rânzând cum mori,
Apoi vor spune cât le pare de rău.
Primordială-i acum indiferența
Și cum să stingem soarele de tot!
Un suflet nu-și mai arată esența
Și ajungem să avem inima de robot!
Ne călcăm în picioare unii pe alții,
Și apoi ne dăm că suntem mari eroi
Ne lăudăm că ne avem ca frații
Dar, ca și câinii, ne mâncăm între noi.
Nu mai lupta pentru onoare...
Oricum ea nu există în astă lume...
Când toți răbdăm pentru răbdare,
În zilele grele ce ne lasă urme.

Mărturisesc

Vina mea este că pictez curcubeul noaptea?
Că scriu și citesc poezii când toată lumea țipă?

Că tac abia atunci când îmi dau seama că nu e
nimic de spus?

îmi dau seama că nu mai e nimic de spus?

Că vomit ceea ce voi puteți să digerați?
În fiecare noapte somnul îmi fuge deodată.

Și asta e o dovadă împotriva mea?

Am început să înșir numele de la sfârșit. Așa îmi
place.

Îmi plac mâinile mele chiar dacă altora nu le plac.

Visez mereu la lucruri care n-or să se împlinescă;

Mă bag mereu în certuri din care o să ies învinsă.

MĂRTURISESC!

Ștergeți-mi numele de pe lista voastră !

Nu sunt acolo... În certurile voastre care sunt de
fapt jocuri... și jocurile voastre care sunt de fapt
certuri...

Nu mă faceți părtașă la lucrurile voastre murdare!
Nici nu vă mai împărtășesc lacrimile și nici nu am
nevoie de laudele voastre mincinoase.

Dați sentimente definitive în lipsa mea!

Unde poate fi surghiunit un exilat?

Umbrele pot fi încătușate?

DAȚI-VĂ LA O PARTE!

Nu-mi murdăriți drumurile pe care nu ați mers.

Mamă

Mamă, unde te-ai dus, tu, mamă,
 Când doar șapte ani eu aveam?
 Plânsul te roagă și inima te cheamă,
 Vino-napoi să fim cum eram!
 Mamă, unde te-ai dus tu, mamă,
 Când sunt pusă la-ncercare?
 Viața mi-e chin și se destramă,
 Pe mormânt îți pun o lumânare.
 Curg lacrimile-orfane pe obrazul fin...
 Ia-mă, Tu, Doamne, vreau și eu să vin!
 Să-mi strâng la piept mama!
 Și să-mi pansezi rana!

Unde ești, mamă, să-ți vezi nepoțelul?
 Să-l legeni și să-i cânti cum îmi cântai...

Să vezi cum mi se pune pe deget inelul
 Și-nvăț să iubesc cum tu pe tata-l iubeai.
 Parfumul ți-l simt și-acum peste tot locul...
 Și dorul mă cuprinde în fiecare seară...
 Aș vrea să am, mămico, acum norocul
 Să îți văd chipul pentru ultima oară
 Iartă-mă, mamă, dacă ți-am greșit...
 Și iartă-mă dacă o să mai greșesc...

Poate cât ai trăit te-am dezamăgit,
 Dar îți spun, mămico, că acum regret!
 Ești un luceafăr printre mii de stele,
 Și lacrimile curg pe obrazii mei...
 Doar cerul înțelege a noastră durere...
 A copiilor orfani printre goale alei...